

Παλληκάρια στόν Λόφο Κολωνό, ἐκκενῶστε!

Όταν στά ταξίδια μου πρὸς τὴν γενέθλια γῆ διέρχομαι ἀπὸ τίς Θερμοπύλες, συνηθίζω νά ἐκφράζω τόν σεβασμό μου στούς 300 Λακεδαιμονίους, ἀλλά καί στούς συμπολεμιστές τους Θεσπιεῖς, πού θυσιάστηκαν ἐκεῖ, στέλνοντας ἕναν χαιρετισμό πρὸς τόν Λόφο Κολωνό, τό σημεῖο δηλαδή ὅπου ἔπεσαν μαχόμενοι οἱ τελευταῖοι ἀπὸ τοὺς ὑπέροχους ἐκείνους πολεμιστές καί πού στήν κορυφή του ἔχει κατασκευασθεῖ τό ὁμοίωμα τῆς σπαρτιατικῆς ἀσπίδας, πού πάνω της εἶναι γραμμένο τό περίφημο «**Ὡ ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις**».

Στό πλέον πρόσφατο ταξίδι μου, ὅταν ἔφθασα στό ὕψος ἐκείνης τῆς περιοχῆς σκέφτηκα νά μοιραστῶ τῆ σκέψη μου πρὸς τοὺς ἔνδοξους νεκρούς μέ τόν γιό μου πού μοῦ μιλοῦσε στό τηλέφωνο λέγοντάς του ὅτι, «... τά παλληκάρια ἀπ' τόν Λόφο Κολωνό σέ χαιρετοῦν» γιά νά μοῦ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος, μέ τὴν ἐτυμολογία πού χαρακτηρίζει τά τόσο προικισμένα παιδιά μας, νά τοὺς ἀντιχαιρετίσω μέ ἕνα σύγχρονο μήνυμα: «**Ἐκκενῶστε, ἐκκενῶστε**», ὅπως τόσες φορές ἀκούσαμε φέτος τό καλοκαίρι.

Πραγματικά μεῖξέπληξε ὁ λόγος καί μεῖβαλε σέ σκέψεις. Συλλογίσθηκα πῶς ἀλήθεια, ἔχουν ἀλλάξει οἱ προτεραιότητες τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐδῶ καί καιρό.

Γενιές καί γενιές Ἑλλήνων μεγάλωσαν μέ τὴν ἀπάντηση τοῦ «**Μολὼν λαβέ**», ὡς τῆ δεδομένη θέση τοῦ ἔθνους σέ κάθε πιθανό ἐπιβολέα τῆς πατρώας γῆς, ἀλλά νά, πού στίς ἡμέρες μας ἀλλοτριώθηκε καί αὐτό. Φοβᾶμαι πῶς, ἂν προέκυπτε τέτοια περίσταση σήμερα, περισσότερο θά μᾶς ἐξέφραζε μιά ἀπάντηση στὸν τύπο τοῦ ἐρωτήματος, «γιατί;», καλή ὥρα, ὅπως ρωτοῦσαν οἱ φίλοι μας Γάλλοι τό 1940 (ρουιγκοί?) ὅταν ἐπρόκειτο νά εἰσβάλλουν στή χώρα τους τά Γερμανικά Πάντσερ.

Ἄλλαξαν οἱ καιροὶ βλέπετε. Φέτος τό καλοκαίρι τό μήνυμα «ἐκκενῶστε» ἔγινε ἐθνικό σύνθημα. Καί πράγματι στίς πυρκαγιές πού ἔκαψαν τά δάση μας καί τὴν ψυχὴ μας μαζί, τό σύνθημα ἀπέδωσε. Δέν κλάψαμε παρά δύο ψυχές μόνο. Μεγάλῃ ἐπιτυχία. Φέτος καταφέραμε νά ἰσχύσει ἐκεῖνο τό ὠραῖο πού ἀκουγόταν παλιότερα, «τοῦ φευγάτου ἢ μάνα δέν ἔκλαψε»!

Ἀλλά γιά δεῖτε πῶς ἔρχονται τά πράγματα ὅταν, ἀντίθετα μέ τίς πιθανότητες καί τὴν λογικὴ, παλεύει κανεῖς. Ἐκεῖ στήν κόλαση τῆς φωτιᾶς, στίς περιπτώσεις πού αὐτοὶ πού μποροῦσαν νά μείνουν δέν ὑπάκουσαν στήν ἐντολή πού ἐρχόταν ὡς μήνυμα κειμένου στά κινητὰ τηλέφωνα τῶν κατοίκων ἢ παράκουσαν τά ἀστυνομικά ὄργανα, ἀλλά ἔμειναν νά σώσουν τά σπίτια τους, τά κατάφεραν καλά.

«**Τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι**» καί ὁ Θεὸς βοηθός! Καί ἡ

«συνταγή», όταν κανείς είναι αποφασισμένος για όλα, συνήθως πετυχαίνει.

Όμως ποιά είναι η αλήθεια πραγματικά; Ήταν πάντοτε τό «**Μολών λαβέ**» απαρέγκλιτη παρακαταθήκη στην ιστορική διαδρομή τῶν Ἑλλήνων; Φοβᾶμαι μήπως όλα αὐτά πού μαθαίναμε τόσα χρόνια ἦταν μῦθος!

Γενναῖος ὁ λαός ἀλλά κακά τά ψέμματα, ἡ στάση μας στίς ιστορικές στιγμές κρινόταν ἀπό τό ρόλο πού ἔπαιζαν οἱ ἡγεσίες. Αὐτοί φρόντιζαν γιά τό φρόνημα τοῦ λαοῦ στήν κάθε ἐποχή, ὥστε νά εἶναι στό ὕψος τῶν περιστάσεων ἢ ὄχι, ἀνάλογα μέ τό περίσσευμα ἢ τό ἔλλειμα τῆς καρδιάς τους. Ὁ λαός ἴδιος ἦταν πάντοτε, κλαδιά τοῦ ἴδιου δέντρου.

Πῶς νά ἐξηγήσει κανείς τήν «παραφροσύνη» τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1940; Παλαβιάρηδες ἦσαν ὄλοι ἐκεῖνοι πού συνωστίζονταν στά τραῖνα πού κατευθύνονταν πρὸς τό μέτωπο τοῦ πολέμου. Δέν ἔχουν λογική οἱ εἰκόνες καί τά κινηματογραφικά στιγμιότυπα τῆς ἐποχῆς. Νά πηγαίνει στόν πόλεμο καί νά πανηγυρίζει; Πού ξανάγινε αὐτό;

Όμως κάποιοι δούλεψαν γιά νά συμπεριφέρεται ἔτσι ὁ λαός.

Καί γιά φανταστεῖτε ὄλοι αὐτοί ἦσαν τά παιδιά ἐκείνων πού ἐγκατέλειψαν τήν Μικρασία μόλις εἴκοσι χρόνια πρίν.

Τότε πού ἂν δέν εἶχε ἐκκενωθεῖ ἡ Μικρασιατική ἀκτῆ, ἂν δέν ἐγκαταλείπονταν ἀβοήθητος ὁ Ἑλληνικός πληθυσμός, ἂν ἔστω ὑπῆρχε ἀπόφαση γιά τήν ἐξασφάλιση καί μόνο τῆς Σμύρνης (δέν ἦταν στρατιωτικά ἀδύνατον) δέν θά εἶχε ξεριζωθεῖ ὁ Μικρασιατικός Ἑλληνισμός. Καί νά σᾶς θυμίσω ὅτι ὁ ἡγέτης τοῦ ἐχθροῦ λέγεται πῶς «παρακαλοῦσε» (ἔστω περιπαικτικά) τόν Στρατό μας νά σταθεῖ γιά νά πολεμήσει! Ἀλλά ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶχε ληφθεῖ, «ἐκκενώστε»!

Καί στήν Κύπρο τό 1974, τά ἴδια. Δέν πολέμησε τό Κράτος τῶν Ἀθηνῶν. Τήν παραμονή τῆς εἰσβολῆς ἔστειλε τίς διοικήσεις τῶν στρατιωτικῶν Μονάδων γιά ὕπνο ἐνῶ ὁ ἀντίπαλος στόλος ἦταν ἤδη στά ἀνοικτά τῆς Κερύνειας. Ὑπῆρχε λογική; Ἀδιανόητο. Όμως τό «συμφέρον» τῆς πατρίδας, τό πολιτικῶς ὀρθό, ἦταν νά ἐγκαταλειφθεῖ ἡ Κύπρος. Ἄλλωστε «κείτονταν μακράν».

Καί τό θέμα δέν τελείωσε ἐκεί. Συνεπείς μέ τήν ἐγκατάλειψη τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος κάναμε τό πᾶν γιά νά ὀλοκληρωθεῖ ἡ «ἐκκένωση» τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τήν μεγαλόνησο τό 2004, ἀλλά μᾶς χάλασε τά σχέδια ἐκεῖνος ὁ Ἑλληνόψυχος Τάσος πού ἀντιστάθηκε πανέξυπνα καί ἄς μήν τοῦ τό συγχώρεσαν αὐτό, ἐκεῖνοι πού δέν τόν ἄφησαν νά ἡσυχάσει οὔτε καί πεθαμένο. Θυμάστε φαντάζομαι.

Νά σᾶς θυμίσω καί τήν Ἥπειρό μας, τῆς πέραν τῶν σημερινῶν συνόρων; Τρεῖς φορές ἐκκενώθηκε μέσα σέ τριάντα χρόνια, ἀπό τό 1913 καί μετά. Καί ἄν ἐξετάσουμε καί τήν κατάσταση μετά τό 1990 τότε μπορούμε νά μιλάμε γιά ἐκκένωση «μέ σχέδιο».

Τί νά πρωτοκοιτάξει κανείς καί νά μήν κλάψει. Θυμάστε νά λέει ὁ Ἑλληνισμός «Μολών λαβέ» μετά τό ἔνδοξο '40; Ποτέ καί πουθενά. Ἄν μοῦ διαφεύγει κάτι συγχωρέστε με. Μᾶλλον θέλουμε νά τά ἔχουμε καλά μέ ὅλους τούς γύρω μας. Γιατί νά τούς στεναχωροῦμε ἄλλωστε;

Καί ἄν νομίζετε ὅτι αὐτά γινόταν μόνον πύ παλιά θά σᾶς διορθώσω.

Ἰανουάριος 1996, Αἰγαίο. Ποιός ἤθελε ἀναμέτρηση μέ τήν φίλη χώρα στά ἀνατολικά μας. Κανείς, οὔτε ἡ ἡγεσία οὔτε ὁ λαός. Ἐκκενώσαμε κανονικά τό νησάκι, «γκριζάραμε» τήν περιοχή, καί ὄχι μόνον καί εἶπαμε καί εὐχαριστῶ. Καί σιγά τί ἔγινε, μόνο τρεῖς κλάψαμε. Καί γιά ἐπιβράβευση, μιᾶς καί ἀποφύγαμε τίς φασαρίες, ξαναεκλέξαμε Πρωθυπουργό τόν ἡγέτη ἐκείνης τῆς βραδιάς γιά νά εἶμαστε σίγουροι ὅτι δέν θά συμβεῖ κάτι διαφορετικό ἀργότερα.

Καί συνεχίζουμε ἀκάθεκτοι τίς «ἐκκενώσεις» μέχρι πρόσφατα.

Μακεδονία, σωτήριο ἔτος 2018. Γιά νά καθησυχάσουμε τήν ὑπερδύναμη στό βορρᾶ τῆς χώρας, τῆς ἀπονείμαμε τό ὄνομά μας, τῆς δώσαμε τήν Ἱστορία μας. Πραγματική ἐκκένωση δηλαδή, ὑποχώρηση κανονική καί χωρίς νά μᾶς ζορίσει κανείς, χωρίς πίεση. Ἀπό μόνοι μας. Χάριν τῆς πολιτικῆς ὀρθότητος καί τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος δῆθεν. Ἀλλά πρὸς Θεοῦ, κρατήσαμε τόν Μεγαλέξανδρο γιά δικό μας.

Δέν ἔχει τέλος ἡ θλίψη. Ψάξτε καί μόνοι σας.

Ἀλλά γιά νά καταλήξουμε στό τί συμβαίνει ἄς ἀναρωτηθοῦμε. Ἐχει νόημα ἡ λέξη «ιδανικά» στό σημερινό λεξιλόγιο τῶν Ἑλλήνων; Νά λέει ἄραγε κάτι στά παιδιά μας; Διδάσκεται στά σχολεῖα μας; Γιατί αὐτό πού κράτησε ἐκείνους στόν Λόφο Κολωνό τότε, γιά νά μήν ἐκκενώσουν ὅπως ἐπέβαλε ἡ λογική καί τό ἐνστικτο αὐτοσυντήρησης, ἦταν μᾶλλον τά ιδανικά τους.

Νομίζω ὅτι κάτι τέτοιο δέν εἶναι στίς προτεραιότητες τῆς Πολιτείας. Τώρα ἄν κανένας ρομαντικός δάσκαλος τολμᾶ νά κάνει ἀναφορές σέ ιδανικά, στό μεγαλεῖο τῆς ἀληθινῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, στήν ἀξία τῆς θυσίας γιά ὅσα κάνουν τόν ἄνθρωπο νά αισθάνεται ὅτι ἀξίζει νά εἶναι ἄνθρωπος κάτι μπορεῖ νά ριζώσει στίς ψυχές τῶν παιδιῶν. Ἀλλά τέτοιοι μᾶλλον σπανίζουν. Προέχει ἡ πειθαρχία στήν ἐκάστοτε ἐξουσία καί ὁ προοδευτισμός.

Εἶναι βολικό νά διαμορφώνει τό σχολεῖο ἀρνιά γιατί ἄν ἀντίθετα

ἔβγαζε λιοντάρια θά ἔπρεπε νά ἀναδεικνύονται ἀναστήματα λεοντόψυχων γιά νά τούς κυβερνήσουν, νά τούς ὀδηγήσουν, νά ὑπερέχουν. Πῶς ἀλλιῶς θά εἶχαν τύχη κάποια ἀπό τά ἀνθρωπάκια πού πρωταγωνίστησαν τά τελευταῖα χρόνια στόν δημόσιο βίο; Καί τά «**μολόν λαβέ**» δέν συνιστοῦν συστατικά γιά «**συνταγές**» πού προετοιμάζουν δεδομένους χαρακτήρες.

Τό ἀποτέλεσμα τό εἶδαμε καί στά πολύ πρόσφατα χρόνια. Ἕλληνες, ἀνθρωπάκια τρομοκρατημένα, ἔτοιμα γιά αὐτοπαράδοση, γιά κάθε συμβιβασμό μέ ἀντάλλαγμα μιᾶς ἀκόμη ἡμέρας ζωῆ ἔστω, χωρίς ἀπαιτήσεις, μέ προσδοκίες ταπεινές. **Τρέσαντες** (σάν νά λέμε, κότες!) κανονικοί, ὅπως θά ἔλεγε καί ὁ ἀείμνηστος καθηγητής Μικρογιαννάκης.

Ἄν τό παράδειγμα τοῦ ἀγῶνα ἐκείνων πού κατέληξαν μαχόμενοι στόν Λόφο Κολωνό «**τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι**» φώτιζε τίς ψυχές μας, ἄν δέν τούς εἶχαμε ξεχάσει (πόσοι ἀπό μᾶς, ἄραγε, ἀνέβηκαν ὡς ἐκείνη τήν χαμηλή κορυφή);, ἄν μεγαλώναμε τά παιδιά μας μέ τά ἰδανικά ἐκείνων, εἶναι σίγουρο ὅτι δέν θά φτάναμε στήν σημερινή κατάσταση.

Ἄν εἶχαμε ἰδανικά, ἄν εἶχαμε λίγο φιλότιμο, ἴσως νά μὴν εἶχαμε καταντήσει ὅπως εἴμαστε σήμερα. Ἴσως δέν ἐπιτρέπαμε νά ἐκπονηθεῖ ἀμαχητί ἡ δημόσια περιουσία. Ἴσως νά ἀπαιτούσαμε ἡ δημόσια κυκλοφορία μας νά συνιστᾶ δική μας ἐπιλογή καί νά μὴν ἐναπόκειται μόνο στή γνώμη κάποιων «**εἰδικῶν**». Ἴσως νά κατοχυρώναμε ὡς ἀδιαπραγμάτευτη τήν ἐλεύθερη ἔκφραση τῶν σκέψεων καί τῶν ἰδεῶν μας χωρίς νά ἀπαιτεῖται, γιά καλό καί γιά κακό, νά ἔχουμε προηγουμένως συμβουλευτεῖ τόν νομικό μας σύμβουλο.

Θά βρισκόταν, ἄραγε, σέ ἐπικείμενο κίνδυνο ἡ ἰδιωτική περιουσία, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ κατοχή ἀγροτικῆς γῆς, ἀκόμη καί αὐτό τό μέγιστο ἀγαθό, τό νερό, ἄν δέν εἴμασταν δεδομένοι; Κι ἄν αὐτό φαντάζει δύσκολο στήν ἐποχή μας, τουλάχιστον ἄς παλεύουμε.

Ἕνας περήφανος λαός ἐδῶ στή γειτονιά μας, οἱ Σέρβοι, πρὶν τριάντα περίπου χρόνια, δέχθηκε τήν ἐπίθεση σχεδόν ὅλου τοῦ Δυτικοῦ κόσμου γιά νά συμβιβασθεῖ μέ τίς ἀποφάσεις τῶν δυνατῶν καί ἔχασε τόν πόλεμο. Ναί ἔχασαν οἱ Σέρβοι ἀλλά πάλεψαν καί ἔσωσαν πολλά. Πάλεψαν γιατί πίστευαν στόν ἀγῶνα καί τά ἔβαλαν μέ ὅλους, μόνοι αὐτοί. Γιά νά δεῖτε πόσο σκληροί ἦταν θά σᾶς πῶ μόνον αὐτό πού μου περιέγραψε ἕνας φίλος. Τούς ἔβλεπε στά πεδία τῶν συγκρούσεων νά πολεμοῦν μέσα στά χιόνια φορῶντας σαγιονάρες, ναί σαγιονάρες. Καί ὅσοι ξέρουν, γνωρίζουν ὅτι ἡ παλληκαριά τους ἔσωσε πάρα πολλά. Καί ὄχι πολύ παλιά, πρόσφατα. Κι ἄς πέθαναν οἱ ἡγέτες τους στίς φυλακές τῆς Δύσης.

Ἐμεῖς ὅμως μένουμε σταθεροί στίς νέες ἀξίες μας. Τό motto τῆς ἐποχῆς, «**ἐκκενῶστε**»! Ἐπιτέλους γίναμε Εὐρωπαῖοι. Ἀσφάλεια πάνω ἀπό ὅλα καί ὑγεία. Τίποτε ἄλλο!

Δημήτριος Κοσκινιώτης